

การบูรณาการเทคโนโลยีกับบริบททางสังคมเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ที่ยั่งยืน
Integrating Technology with Social Contexts for Sustainable Learning
Development

ธัญวรณ์ ต่อปี

Thanyawan Topee

โรงเรียนวัฒนาเยี่ยวิทยา

Watnayiwattaya School

Corresponding Author's Email: Tantan291136@gmail.com

วันที่รับบทความ: 11 กุมภาพันธ์ 2568; วันที่แก้ไขบทความ 18 กุมภาพันธ์ 2568; วันที่ตอบรับบทความ: 26 กุมภาพันธ์ 2568

Received: 11 February 2025; Revised: 18 February 2025; Accepted: 26 February 2025

บทคัดย่อ

ในยุคดิจิทัล เทคโนโลยีได้เข้ามามีบทบาทสำคัญในการพัฒนาการศึกษาและการเรียนรู้ โดยช่วยเพิ่มโอกาสในการเข้าถึงองค์ความรู้และส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต อย่างไรก็ตาม การนำเทคโนโลยีมาใช้ให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด จำเป็นต้องคำนึงถึงบริบททางสังคมที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้การเรียนรู้สามารถตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียนและสังคมได้อย่างยั่งยืน งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการบูรณาการเทคโนโลยีกับบริบททางสังคมที่เหมาะสมสำหรับพัฒนาการเรียนรู้ที่ยั่งยืน โดยพิจารณาปัจจัยด้านวัฒนธรรม ระบบการศึกษา นโยบายภาครัฐ และความพร้อมของผู้เรียน การวิจัยดำเนินการผ่านการวิเคราะห์เอกสารและกรณีศึกษาที่เกี่ยวข้อง พบว่าการใช้เทคโนโลยีเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ต้องสอดคล้องกับบริบททางสังคม เช่น การออกแบบแพลตฟอร์มการศึกษาให้เหมาะสมกับพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนในแต่ละภูมิภาค รวมถึงการใช้สื่อดิจิทัลที่สามารถเข้าถึงได้ง่ายและคำนึงถึงความหลากหลายของผู้เรียน นอกจากนี้ การบูรณาการเทคโนโลยีกับกระบวนการเรียนรู้ควรส่งเสริมความเท่าเทียมในการเข้าถึงองค์ความรู้ การพัฒนาทักษะดิจิทัล และการคิดวิเคราะห์ เพื่อลดช่องว่างทางการศึกษา

ปัจจัยสนับสนุนจากภาครัฐและชุมชนมีความสำคัญต่อการพัฒนาแนวทางการเรียนรู้ที่ยั่งยืน โดยการจัดสรรโครงสร้างพื้นฐานทางเทคโนโลยีที่เหมาะสม การอบรมครูผู้สอนให้สามารถใช้เทคโนโลยีอย่างมีประสิทธิภาพ และการพัฒนาหลักสูตรที่ส่งเสริมการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม ล้วนเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ช่วยให้เทคโนโลยีสามารถเป็นเครื่องมือในการขับเคลื่อนการศึกษาได้อย่างแท้จริง

ดังนั้น การบูรณาการเทคโนโลยีกับบริบททางสังคมควรดำเนินการในลักษณะที่ครอบคลุมและสมดุลทั้งในมิติด้านเทคนิค สังคม วัฒนธรรม และเศรษฐกิจ เพื่อให้เกิดระบบการศึกษาแบบองค์รวมที่สามารถตอบสนองความต้องการของผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 ได้อย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน

คำสำคัญ: การบูรณาการ; เทคโนโลยีการศึกษา; บริบททางสังคม; การเรียนรู้ที่ยั่งยืน

Abstract

In the digital era, technology plays a crucial role in the development of education and learning by enhancing access to knowledge and promoting lifelong learning. However, for technology to be utilized most effectively, it is essential to consider the relevant social context to ensure that learning meets the needs of both learners and society in a sustainable manner. This study aims to examine the integration of technology with the social context to foster sustainable learning by considering factors such as culture, the education system, government policies, and learner readiness. The research was conducted through document analysis and case studies. The findings indicate that the use of technology in learning development must align with the social context. This includes designing educational platforms that cater to the learning behaviors of students in different regions and utilizing digital media that is easily accessible while accounting for the diversity of learners. Additionally, integrating technology into learning processes should promote equity in knowledge access, digital skill development, and critical thinking to bridge educational gaps.

The study further highlights that government and community support are critical factors in developing sustainable learning approaches. Proper allocation of technological infrastructure, training for educators to effectively utilize technology, and curriculum development that encourages participatory learning are key elements that enable technology to serve as a driving force in education.

Therefore, integrating technology with the social context should be approached in a comprehensive and balanced manner, considering technical, social, cultural, and economic dimensions. This approach will help establish a holistic educational system that effectively meets the needs of 21st-century learners in a sustainable and efficient way.

Keywords: Integration; Educational Technology; Social Context; Sustainable Learning

บทนำ

ในปัจจุบันเทคโนโลยีมีบทบาทสำคัญในการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตและกระบวนการเรียนรู้ของมนุษย์ การบูรณาการเทคโนโลยีกับบริบททางสังคมถือเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ให้เกิดความยั่งยืน (ศิริวรรณ ฉัตรมณีรุ่งเจริญ, 2559) การศึกษาสมัยใหม่ไม่ได้มุ่งเน้นเพียงแค่การถ่ายทอดองค์ความรู้เชิงวิชาการเท่านั้น แต่ยังรวมถึงการพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์ การแก้ปัญหา และการประยุกต์ใช้ความรู้ในบริบทจริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในศตวรรษที่ 21 ที่เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (ICT) ได้เข้ามามีบทบาทในการสร้างนวัตกรรมการเรียนรู้ใหม่ ๆ ที่สอดคล้องกับสภาพสังคม (รวิภา ยงประยูร, 2560) แนวคิดดังกล่าวสอดคล้องกับหลักการของการเรียนรู้ตลอดชีวิต ซึ่งช่วยเสริมสร้างศักยภาพของผู้เรียนให้สามารถปรับตัวและพัฒนาตนเองได้อย่างต่อเนื่อง

แม้ว่าการบูรณาการเทคโนโลยีในการศึกษาได้แสดงให้เห็นถึงศักยภาพในการพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้ แต่ในทางปฏิบัติยังคงมีความท้าทายหลายประการ หนึ่งในปัญหาสำคัญคือความเหลื่อมล้ำทางดิจิทัล (Digital Divide) ซึ่งเกิดจากความแตกต่างทางเศรษฐกิจและสังคม ส่งผลให้บางกลุ่มประชากรไม่สามารถเข้าถึง

เทคโนโลยีและอินเทอร์เน็ตได้อย่างทั่วถึง (สรายุทธ รัตมี, 2567) นอกจากนี้ กระบวนการบูรณาการเทคโนโลยีกับการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ ปัญหาดังกล่าวทำให้เกิดช่องว่างระหว่างนโยบายกับการปฏิบัติจริงในระบบการศึกษา ซึ่งอาจส่งผลให้การเรียนรู้แบบบูรณาการขาดความต่อเนื่องและไม่สามารถตอบสนองความต้องการของสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

เพื่อให้เกิดการพัฒนาอย่างยั่งยืน การบูรณาการเทคโนโลยีกับบริบททางสังคมในการศึกษาจะต้องดำเนินการภายใต้หลักการที่สำคัญ ได้แก่ 1) การพัฒนาสื่อและเครื่องมือการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนในแต่ละบริบท 2) การสร้างโอกาสในการเข้าถึงทรัพยากรดิจิทัลอย่างเท่าเทียม 3) การอบรมและพัฒนาครูให้สามารถใช้เทคโนโลยีได้อย่างมีประสิทธิภาพ และ 4) การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของภาคส่วนต่าง ๆ ในสังคม เพื่อสนับสนุนการศึกษาแบบบูรณาการ (จักรพงษ์ ทิพสุเนิน, 2567) แนวทางเหล่านี้จะช่วยให้เทคโนโลยีสามารถเป็นตัวขับเคลื่อนสำคัญในการสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ที่ยั่งยืน ลดช่องว่างทางการศึกษา และเตรียมความพร้อมให้กับผู้เรียนสำหรับโลกยุคดิจิทัล

แนวคิดเกี่ยวกับการบูรณาการเทคโนโลยี

ความหมายของการบูรณาการเทคโนโลยี

การบูรณาการเทคโนโลยีหมายถึงการนำเทคโนโลยีเข้ามาใช้ในการจัดการระบบหรือกระบวนการต่าง ๆ อย่างเป็นระบบและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ขององค์กร โดยต้องคำนึงถึงความเหมาะสมของทรัพยากรที่มีอยู่ รวมถึงผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นต่อผู้ใช้งานและสังคม (ปาริชาติ เกษชชา, 2020)

การบูรณาการเทคโนโลยีเป็นการผสมผสานเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเข้ากับกระบวนการทำงานในระดับบุคคลและองค์กร เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการดำเนินงานและสร้างความสามารถในการแข่งขันที่ยั่งยืน (ปณพัทธ์ พงษ์พุทธรักษ์, 2019)

อย่างไรก็ตาม การบูรณาการเทคโนโลยีเป็นกระบวนการที่นำเทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้ในการปรับปรุงประสิทธิภาพของระบบการเรียนการสอน การจัดการ และการทำงานร่วมกันในทุกระดับ โดยอาศัยหลักการของการเปลี่ยนแปลงเชิงระบบและการมีส่วนร่วมของผู้ที่เกี่ยวข้อง (ณัฐพล ร้าไพ, 2016)

สรุปได้ว่า การบูรณาการเทคโนโลยีหมายถึงการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการปรับปรุงระบบและกระบวนการต่าง ๆ โดยให้สอดคล้องกับเป้าหมายขององค์กรหรือสังคม การบูรณาการที่มีประสิทธิภาพต้องอาศัยการวางแผนที่ดีและความร่วมมือจากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง

องค์ประกอบของการบูรณาการเทคโนโลยี

องค์ประกอบของการบูรณาการเทคโนโลยีในภาคการศึกษาประกอบด้วย (1) การนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้ในการบวนการเรียนรู้, (2) การบูรณาการเครื่องมือ ICT ในหลักสูตรการเรียนการสอน, (3) การสนับสนุนจากผู้บริหารและโครงสร้างพื้นฐานด้านเทคโนโลยี, และ (4) การพัฒนาทักษะดิจิทัลของครูและนักเรียน (อุดมศักดิ์ พิมพ์พาศรี, ธรัช อารีราษฎร์ และละอองทิพย์ มัทธูรส, 2565)

การบูรณาการเทคโนโลยีต้องประกอบด้วยองค์ประกอบหลัก 4 ด้าน ได้แก่ (1) เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (ICT) ในการจัดการองค์ความรู้, (2) การออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่เชื่อมโยงกับเทคโนโลยี, (3) การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานดิจิทัลที่เอื้อต่อการใช้งาน และ (4) การประเมินผลและปรับปรุงเทคโนโลยีให้เหมาะสมกับผู้ใช้งาน (พิมพ์ปวีณ์ นิธิจิราชาติ, พระมหาอุดร อุตโตร และปฐวีธรรม สำเนียง, 2566)

สรุปได้ว่า การบูรณาการเทคโนโลยีเป็นกระบวนการที่ต้องอาศัยการออกแบบและพัฒนาอย่างเป็นระบบ ประกอบด้วย การเลือกใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสม, การพัฒนาทักษะของผู้ใช้งาน, การสนับสนุนจากโครงสร้างพื้นฐาน, และการประเมินผลอย่างต่อเนื่องเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

ความสำคัญของการบูรณาการเทคโนโลยี

การบูรณาการเทคโนโลยีในการศึกษาเป็นปัจจัยที่ช่วยให้การเรียนรู้มีความน่าสนใจและมีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยการผสมผสานเทคโนโลยีสารสนเทศเข้ากับกระบวนการเรียนการสอน ช่วยให้นักเรียนสามารถพัฒนาทักษะที่จำเป็นในยุคดิจิทัล (พิมพ์ปวีณ์ นิธิจิราชาติ, พระมหาอุดร อุตโตโร และปฐวีธรรม สำเนียง, 2566)

สรุปได้ว่า การบูรณาการเทคโนโลยีเป็นสิ่งจำเป็นในยุคปัจจุบัน เนื่องจากช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนรู้ ส่งเสริมทักษะที่จำเป็นในศตวรรษที่ 21 และช่วยให้การบริหารจัดการเป็นไปอย่างราบรื่น การใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมสามารถลดข้อจำกัดในการเข้าถึงข้อมูลและเพิ่มโอกาสในการเรียนรู้ของทุกคน.

แนวคิดเกี่ยวกับบริบททางสังคม

ความหมายของบริบททางสังคม

บริบททางสังคมหมายถึงสภาพแวดล้อมและปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรม ความเชื่อ และค่านิยมของบุคคลในสังคม ซึ่งรวมถึงปัจจัยทางเศรษฐกิจ การเมือง วัฒนธรรม และการสื่อสาร (จรรยา งามเนตร, 2566)

บริบททางสังคมเป็นสภาพแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อการดำเนินชีวิตและการตัดสินใจของบุคคลในชุมชน ซึ่งประกอบด้วยวัฒนธรรม ความเชื่อ และประเพณีที่ส่งผ่านจากรุ่นสู่รุ่น (ภาณุรังษี เดือนโอง, 2018)

อย่างไรก็ตาม บริบททางสังคมหมายถึงองค์ประกอบที่กำหนดวิถีชีวิตของบุคคลในสังคม รวมถึงการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล การสื่อสาร และการแลกเปลี่ยนทางสังคม (สุธีรส ชูชื่น, 2555)

สรุปได้ว่า บริบททางสังคมเป็นปัจจัยสำคัญที่กำหนดวิถีชีวิตและพฤติกรรมของบุคคล โดยได้รับอิทธิพลจากเศรษฐกิจ การเมือง วัฒนธรรม และการสื่อสาร ทั้งนี้ยังมีการสร้างความเข้าใจและการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในสังคม.

องค์ประกอบของบริบททางสังคม

องค์ประกอบของบริบททางสังคมสามารถแบ่งออกเป็น 4 ด้านหลัก ได้แก่ (1) โครงสร้างทางสังคมที่กำหนดสถานะและบทบาทของบุคคลในสังคม, (2) วัฒนธรรมและค่านิยมที่ส่งผลต่อพฤติกรรมและความเชื่อของสมาชิกในสังคม, (3) ปัจจัยทางเศรษฐกิจที่ส่งผลต่อคุณภาพชีวิตและโอกาสของบุคคล และ (4) ปัจจัยทางการเมืองที่กำหนดกฎเกณฑ์และนโยบายที่มีผลต่อสังคม (คิด วรณดี, 2566)

องค์ประกอบของบริบททางสังคมที่มีผลต่อสุขภาพและการพัฒนาคุณภาพชีวิตประกอบด้วย (1) ปัจจัยทางประชากร เช่น อายุ เพศ และการศึกษา, (2) ปัจจัยทางเศรษฐกิจ เช่น รายได้และสถานะทางอาชีพ, (3) ปัจจัยทางสิ่งแวดล้อม เช่น คุณภาพอากาศและการเข้าถึงบริการทางสังคม และ (4) ปัจจัยทางวัฒนธรรมที่ส่งผลต่อพฤติกรรมสุขภาพของประชาชน (จอมขวัญ โยธาสุมุท และพัทธรา ลิฬหวรรณ, 2566)

สรุปได้ว่า องค์ประกอบของบริบททางสังคมครอบคลุมปัจจัยทางเศรษฐกิจ การเมือง วัฒนธรรม และโครงสร้างสังคมที่มีผลต่อพฤติกรรมของบุคคลและกลุ่มในสังคม ความเข้าใจในองค์ประกอบเหล่านี้ช่วยให้สามารถวิเคราะห์และพัฒนากลยุทธ์ทางสังคมเพื่อแก้ไขปัญหาและส่งเสริมคุณภาพชีวิตได้อย่างมีประสิทธิภาพ.

ความสำคัญของบริบททางสังคม

บริบททางสังคมเป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อพฤติกรรมและการตัดสินใจของบุคคลในสังคม โดยเป็นกรอบที่ช่วยกำหนดค่านิยมและวัฒนธรรมในแต่ละพื้นที่ ซึ่งมีผลต่อความเป็นอยู่ของประชาชน และส่งผลโดยตรงต่อการกำหนดนโยบายสาธารณะ (คิด วรณดี, 2566)

บริบททางสังคมมีบทบาทสำคัญในการกำหนดโครงสร้างของระบบการศึกษา เศรษฐกิจ และการพัฒนาทางสังคม เนื่องจากเป็นกรอบที่ส่งผลต่อวิถีคิดและแนวปฏิบัติของประชากรในแต่ละพื้นที่ ซึ่งช่วยให้การพัฒนาเชิงนโยบายมีความเหมาะสมกับลักษณะเฉพาะของแต่ละสังคม (สุเทพ คำเมฆ และพรอัมรินทร์ พรหมเกิด, 2565)

บริบททางสังคมมีความสำคัญในการสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับระบบเศรษฐกิจและการพัฒนาชุมชน โดยมีอิทธิพลต่อการดำเนินชีวิตของบุคคลและกลุ่มในสังคม เช่น การกระจายรายได้ ความเท่าเทียมทางสังคม และการเข้าถึงทรัพยากรต่าง ๆ ซึ่งมีผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจท้องถิ่น (สมศักดิ์ สงวนดี, 2564)

สรุปได้ว่า บริบททางสังคมมีความสำคัญในการกำหนดพฤติกรรมของบุคคลและกลุ่มในสังคม ซึ่งส่งผลต่อแนวทางการพัฒนาเชิงนโยบายในด้านเศรษฐกิจ การศึกษา และวัฒนธรรม การทำความเข้าใจบริบททางสังคมช่วยให้สามารถพัฒนากลยุทธ์ที่เหมาะสมกับบริบทของแต่ละพื้นที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ.

แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาความรู้ที่ยั่งยืน

ความหมายของการพัฒนาความรู้ที่ยั่งยืน

การพัฒนาความรู้ที่ยั่งยืนหมายถึงกระบวนการสร้างและถ่ายทอดองค์ความรู้ที่สามารถนำไปใช้ได้อย่างต่อเนื่องและมีผลกระทบเชิงบวกต่อสังคมในระยะยาว การพัฒนาเช่นนี้ต้องอาศัยการบูรณาการระหว่างทฤษฎีและการปฏิบัติ รวมถึงการคำนึงถึงจริยธรรมและความรับผิดชอบต่อสังคม (สัญญา สดประเสริฐ, 2566)

การพัฒนาความรู้ที่ยั่งยืนเกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิตผ่านการบูรณาการเทคโนโลยีและนวัตกรรมเข้ากับระบบการศึกษา โดยมีเป้าหมายเพื่อให้บุคคลสามารถปรับตัวและพัฒนาทักษะของตนเองอย่างต่อเนื่องในโลกที่เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ (กิตติศักดิ์ นาวัน และ อภิชาติ ทรงเจริญ, 2566)

การพัฒนาความรู้ที่ยั่งยืนเป็นกระบวนการที่มุ่งเน้นให้เกิดการเรียนรู้ที่สามารถตอบสนองต่อการพัฒนาทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมได้ในระยะยาว โดยต้องอาศัยการสนับสนุนจากทุกภาคส่วนและการเรียนรู้ที่มีความเชื่อมโยงกับบริบทของแต่ละชุมชน (สุวัฒน์ พงษ์รุ่มศรี และสาธิตา ตาลชัย, 2566)

สรุปได้ว่า การพัฒนาความรู้ที่ยั่งยืนหมายถึงการเรียนรู้ที่ต่อเนื่องและสามารถนำไปใช้พัฒนาสังคมในระยะยาว โดยอาศัยการบูรณาการเทคโนโลยี นวัตกรรม และแนวทางการศึกษาแบบมีส่วนร่วม ทั้งนี้ต้องคำนึงถึงจริยธรรมและความรับผิดชอบต่อสังคมในการพัฒนาองค์ความรู้

ความสำคัญของการพัฒนาความรู้ที่ยั่งยืน

การพัฒนาความรู้ที่ยั่งยืนมีความสำคัญต่อการสร้างรากฐานของการศึกษาที่สามารถนำไปปรับใช้ในระยะยาว ช่วยเสริมสร้างความสามารถในการแก้ปัญหาและพัฒนาศักยภาพของบุคคลให้สามารถปรับตัวเข้ากับการเปลี่ยนแปลงของสังคมและเทคโนโลยีได้อย่างเหมาะสม (สัญญา สดประเสริฐ, 2566)

สรุปได้ว่า การพัฒนาความรู้ที่ยั่งยืนเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยส่งเสริมการเติบโตของเศรษฐกิจและสังคมในระยะยาว โดยความรู้ที่ได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่องสามารถนำไปปรับใช้ได้เหมาะสมกับบริบทของสังคม นอกจากนี้ยังเป็นรากฐานสำคัญของการบรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนในระดับโลก

บทสรุป

การบูรณาการเทคโนโลยีกับบริบททางสังคมเป็นกลยุทธ์สำคัญที่ช่วยพัฒนาการเรียนรู้ให้เกิดความยั่งยืน เทคโนโลยีสามารถช่วยขยายขอบเขตของการเรียนรู้ ทำให้ผู้เรียนสามารถเข้าถึงแหล่งความรู้ได้อย่างสะดวกและรวดเร็ว ทั้งยังส่งเสริมการเรียนรู้แบบเชื่อมโยงที่คำนึงถึงบริบททางสังคม เช่น การเรียนรู้ผ่านแพลตฟอร์มออนไลน์ ระบบปัญญาประดิษฐ์ และการใช้ข้อมูลขนาดใหญ่ (Big Data) ในการปรับแต่งเนื้อหาให้

เหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละบุคคล ซึ่งช่วยให้เกิดการพัฒนานองค์ความรู้ที่มีคุณค่าและตอบสนองต่อความต้องการของสังคม

อย่างไรก็ตาม การบูรณาการเทคโนโลยีให้สอดคล้องกับบริบททางสังคมต้องคำนึงถึงปัจจัยทางเศรษฐกิจ วัฒนธรรม และการเข้าถึงเทคโนโลยีของประชากรในแต่ละพื้นที่ ความเหลื่อมล้ำทางดิจิทัล (Digital Divide) อาจเป็นอุปสรรคสำคัญที่ทำให้บางกลุ่มประชากรไม่ได้รับโอกาสในการเรียนรู้เท่าเทียมกับกลุ่มอื่น ดังนั้น จึงจำเป็นต้องมีการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางเทคโนโลยี การออกแบบหลักสูตรที่เหมาะสม และการสร้างระบบสนับสนุนที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะด้านดิจิทัลและสามารถใช้เทคโนโลยีอย่างมีประสิทธิภาพ

โดยสรุป การบูรณาการเทคโนโลยีกับบริบททางสังคมเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ที่ยั่งยืนจำเป็นต้องมีแนวทางที่ครอบคลุมและสมดุล ทั้งในด้านเทคโนโลยี สังคม และนโยบายของรัฐ การพัฒนานองค์ความรู้ที่ยั่งยืนต้องอาศัยการทำงานร่วมกันระหว่างภาครัฐ ภาคการศึกษา และภาคเอกชน เพื่อสร้างระบบนิเวศการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ทุกคนสามารถเข้าถึงความรู้และพัฒนาทักษะที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตและการทำงานในโลกยุคดิจิทัลได้อย่างเท่าเทียมและมีประสิทธิภาพ

องค์ความรู้ใหม่

การพัฒนาการเรียนรู้ที่ยั่งยืนไม่สามารถอาศัยเทคโนโลยีเพียงอย่างเดียว แต่ต้องอิงกับบริบททางสังคมที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียน ชุมชน และวัฒนธรรม โมเดลต่อไปนี้นำเสนอแนวทางบูรณาการเทคโนโลยีเข้ากับบริบททางสังคมเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ ยั่งยืน และเป็นประโยชน์ต่อสังคมในระยะยาว

โมเดลนี้อิงจากหลักการ 3 ประการ ได้แก่

1. การเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Learner-Centered Learning) – เทคโนโลยีต้องเสริมสร้างศักยภาพของผู้เรียน และช่วยให้เกิดการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับแต่ละบุคคล
2. ความเชื่อมโยงกับบริบททางสังคม (Contextualized Learning) – เทคโนโลยีต้องสามารถประยุกต์ใช้ให้สอดคล้องกับวัฒนธรรมและวิถีชีวิตของชุมชน
3. ความยั่งยืนและการมีส่วนร่วม (Sustainability และ Inclusivity) – เทคโนโลยีต้องถูกออกแบบให้ใช้งานได้ต่อเนื่อง มีความเสมอภาค และสามารถพัฒนาได้ในระยะยาว

ภาพที่ 1 ภาพแสดงโมเดลการบูรณาการเทคโนโลยีกับบริบททางสังคมเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ที่ยั่งยืน

เอกสารอ้างอิง

- คิด วรฤดี. (2566). ขบวนการทางสังคม. วารสารส่งเสริมและพัฒนาวิชาการสมัยใหม่, 1(2), 12–23.
- จอมขวัญ โยธาสุมุท และ พัชรรา สีนหรวงศ์. (2566). ลักษณะของมาตรการที่ซับซ้อนและแนวทางการประเมินผลกระทบทางสังคม. วารสารวิชาการสาธารณสุข, 32(2), 197–198.
- ณัฐพล ร้าไพ. (2016). การบูรณาการเทคโนโลยีการศึกษาสู่การสอน. วารสารสหวิทยาการศึกษาศาสตร์, 10(4), 30–45.
- ปนพิกตร์ พงษ์พุทธรักษ์. (2019). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการบูรณาการเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารในการเรียนการสอนของครูโรงเรียนประถมศึกษา. วารสารชุมชนวิจัย, 22(1), 55–68.
- ปาริชาติ เกสัชชา. (2020). การพัฒนาครูแกนนำโรงเรียนประชารัฐโดยการบูรณาการเทคโนโลยีสารสนเทศกับการจัดการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21. วารสารวิทยาจารย์, 15(2), 1–12.

- พิมพ์ปวีณ์ นิธิจิราติ พระมหาอุด. (2023). การบูรณาการนวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษากับการเรียนการสอน. *วารสารวิจัยธรรมศาสตร์*, 6(2), 42–53.
- ภาณุรังษี เตือนไธสง. (2561). เมืองลับแล...เมืองต้องห้าม(พลาด): อัตลักษณ์ทางการท่องเที่ยวในบริบททางประวัติศาสตร์ สังคม และวัฒนธรรมชุมชน กรณีศึกษาอำเภอลับแล จังหวัดอุตรดิตถ์. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*, 20(พิเศษ), 148–158.
- สมศักดิ์ สงวนดี. (2564). พันทาสังคมกับการพัฒนาชุมชน. *วารสารวิชาการแห่งอนาคต*, 1(1), 1–8.
- สัญญา สดประเสริฐ. (2566). จริยศาสตร์การพัฒนา: องค์ประกอบเกณฑ์ชี้วัดเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น. *วารสาร มจร พุทธปัญญาปริทรรศน์*, 8(2), 185–194.
- สุธีรส ชูชื่น. (2555). พหุวัฒนธรรมศึกษาใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้: ทางเลือกหรือทางรอด. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ม.ราชภัฏสงขลา*, 8(2), 123–136.
- สุเทพ คำเมฆ, และ พรอัมรินทร์ พรหมเกิด. (2565). การศึกษาความเป็นพลเมืองผ่านมุมมองทางสังคมวิทยาการเมือง. *วารสารจันทร์เกษมสาร*, 28(1), 79–92.
- อุดมศักดิ์ พิมพ์พาศรี, ธรัช อารีราษฎร์, และ ละอองทิพย์ มุทธุรศ. (2565). การสังเคราะห์รูปแบบการบูรณาการการเรียนการสอนโดยประยุกต์ใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม. *วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม*, 16(3), 101–116.